

עלון מס' 951
חיי שרה
כא' במר חשוון תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות 'יגל יעקב', חולון
בראשות נז"ר עט"ר הרה"ג יוסף מזגרבני שליט"א

יסודות האומה!

קירבה אמיתית!

כל קבלן מתחיל יודע שחוזקו וחוסנו של בנין תלוי ביסודות שלו. ככל שיסודותיו עמוקים וחזקים יותר, כך גם הבנין שנבנה עליהם. עם ישראל זכה בזכיה גדולה. יש לנו יסודות גדולים ואיתנים, שורשיים וחזקים, אלו הם אבות ואמהות האומה. כמובן שאין לנו קצה הבנה במעלת האבות והאמהות הקדושים, וכבר כתב רבינו הרמב"ם שהאבות הם מרכבה לשכינה ושלושתם היו נושאים כסא הכבוד בליבותם שהשיגוה באמת, והיו דבקים כל כך בבורא יתברך, עד שגם כאשר עסקו במקנה, בכסף ובזהב, בזריעה ובקצירה וברעיית הצאן, לא היו עושים מעשיהם אלא באברהם בלבד וליבם ודעתם לא סרו מלפני ה'. ובספר חסידים כתוב, שהאבות היו דבקים בה' כל כד' שעות אפילו בשינה! וטו' שעות למדו וט' שעות כיוונו ליבם לשמים באהבת ה' ויראתו. בפרשתנו אנו קוראים על פטירת שרה אימנו, שהיתה מעלתה גדולה עד מאוד, עד שאמרו רבותינו, שהיה אברהם אבינו טפל לשרה בנביאות. רש"י הקדוש כותב ומפרש (בד"ה לספוד את שרה ולבכותה) "נסמכה מיתת שרה לעקדת יצחק לפי שעל ידי בשורת העקדה שנזדמן בנה (יצחק) לשחיטה וכמעט שלא נשחט, פרחח נשמתה ממנה ומתה". לכאורה הפשט הוא שפרחה נשמתה של שרה אימנו מגודל הפחד והצער, ההתרגשות והחלחלה בשומעה שכמעט בנה יחידה האהוב יצחק, עלה על גבי המזבח ומת, אולם בואו ותקראו איך פירש הצדיק הקדוש רבי חיים מרדכי מנדבורנה זצ"ל את הדברים על פי הספרים הקדושים: הכוונה דהואיל ושמה שרה אימנו את גודל מסירות הנפש של בעלה אברהם ובנה יצחק במעשה העקידה, מיד חפצה אף היא להכנס במחיצתם, ומסרה את נפשה להדבק ביוצרה עד כלות הנפש, ועל ידי זה פרחח נשמתה ממנה ושבה לצור מחצבתה. ולכן כאשר בא אברהם אבינו מהר המוריה לאחר מעשה העקידה ושמע סיפור הדברים בפי הבריות, שהיו אומרים על שרה אימנו דברים כפשוטם, שעל ידי בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה, פרחח נשמתה ממנה ומתה, פג ליבו של אברהם אבינו מלהאמין כזאת על צדקת גדולה כמותה, שהרי היה יודע ומכיר בטיב מעלתה ולא סבר כלל שהיתה מיתתה מסיבה ואופן זה, לפיכך לא פתח לדבר בענין קבורתה עד שלא התבונן קודם היטב בפניה לדעת מה היתה סיבת מיתתה, כמו שכתוב: "ויקום אברהם מעל פני מתו" - שהסתכל בפניה, ורק אחר כך כתוב: "וידבר אל בני חת לאמר" - שעסק בענין הקבורה, ולא אז אברהם משרה ועסק בענייני הקבורה עד שראה וידע בודאות כי מתה על ידי כלות נפשה לאלוקים לא-ל חי בדביקות נפלאה ועצומה עד שנפרדה נשמתה מגופה! וידוע שמעשה אבות - סימן לבנים. כמה סייעתא דשמיא ויכולת להתקרב אל ה' יתברך ולתורתו הקדושה הורישו לנו אבותינו ואמהותינו הקדושים, כמה מסירות נפש ואהבת הבורא חקוקים בעצמותינו ודם של קדושה וטהרה זורם בגופינו בזכות אותם אבות ואמהות מייסדי האומה. כל מה שעלינו לעשות זה רק להוציא את כל אותם הדברים הגדולים והקדושים שירשנו מהם מהכוח אל הפועל ואז נראה איזה כוחות נפש גדולים ונפלאים חבויים בנו, אז נחוש כמה ליבנו הומה ומלא באהבת ה' יתברך ובתורתו הקדושה, כמה רצוננו ומאווינו ללכת בדרך התורה והמצוות, להרבות בחסדים ובמעשים טובים, וכבר נדרשנו על ידי אליהו הנביא זכור לטוב להשתוקק ולומר: אימתי יגיעו מעשי למעשי אבותי. נעשה ובעזרת ה' נצליח!

אליעזר עבד אברהם חוזר ממשימתו בהצלחה מרובה, קיום ציווי של אברהם אדונו מתקיים במלואו, אשת חיל ושמה רבקה מביא עימו ליצחק. והנה כאשר מבחינה רבקה ביצחק, היא מרכינה עצמה לצד הארץ, ולאחר שמתבשרת מפי אליעזר שאכן זה יצחק, לוקחת צעיף ומתכסה. וצריך להבין וכי רבקה אימנו לא היתה חלילה צנועה די הצורך, לא יתכן לומר כן שהרי לא היה בוחר בה אליעזר, וגם אם חלילה היה כך, בודאי שהיה דואג אליעזר למבוישים צנועים עבודה! ואם כן מדוע מתכסה רבקה בראותה את יצחק?
בודאי תירוצים רבים וטובים ישנם ואנו נאמר אחד הטומן בחובו מוסר רב, הסכת ושמע: אמת רבקה אימנו באה צנועה למהדרין מן המהדרין, אולם כל זאת ביחס לנורמה המקובלת וידועה בחברה, אולם כשראתה את יצחק אבינו שנעקד בגבורה, עמוד העבודה והתפילה ושהיה בעל קדושה נוראה ונפלאה, די היה בהבטה ובראייה אחת לפעול בנפשה ולהשפיע עליה קדושה גדולה, עד כי חשה עצמה כעת ליד יצחק, כאינה מספיק צנועה די הצורך, ולכן לוקחת רבקה צעיף ומתכסה לעמוד ב"קריטריונים" החדשים ולעלות מדרגה נוספת במסילה העולה בית א-ל! אחים יקרים, במה דברים אמורים, רבים מאיתנו מרגישים כצדיקים וחסידים כמעט מ-ל' צדיקים המקיימים את העולם, שהרי בחברה בה אנו חיים ועובדים, אנחנו ממש רבנים... וממילא מלבד יצר הרע שמפטם אותנו בגאווה, עוד זאת מגרעת נתן, שאנו מסתפקים במדרגתינו ובצניעותינו ולא מחפשים לעלות ולהתעלות, לשאוף ולכסוף להשיג עוד קירבה לבורא העולם. והפיתרון לכאורה פשוט - נדבק בתלמידי חכמים אמיתיים ובצדיקים לאורם נלך ובריחם נתבשם, בכך נגדיל את השאיפה בתוכנו ונקטין את הגאווה בליבנו, נבין עד כמה אנו חסרים, ואזי נזכה להתעלות ולהתקרב קירבה אמיתית לבורא כל העולמים!

זמני כניסת ויציאת השבת

זמני חורף	ה"א	י"ם	חסה	ב"ש
מיסתטבת	16:18	16:02	16:05	16:19
יציאתטבת	17:17	17:15	17:14	17:18
רבשחם	17:50	17:53	17:47	17:51

הפטרת השבוע

הפטרה: והמלך דוד (מלכים א א-א, לא)

"וה' ברך את אברהם בכל" (כד, א)

מרן החיד"א זצ"ל הביא דברי ילקוט הראובני, כי כאשר האדם מבקש מהקדוש ברוך הוא בקשה - מיד מתמלאת בקשתו, אך מידת הדין מקטרגת, ודורשת לעכב את השפע, ובית הדין של מעלה מחליט האם המבקש ראוי לשפע, לכולו או למקצתו. אבל מי שמתאזר במידת החסד, אין למידת הדין שליטה עליו. וזהו שנאמר "וה' -" הוא ובית דינו, "ברך את אברהם בכל" - שבהיותו עמוד החסד, הסכים בית הדין של מעלה לכל השפע!

(מעייני השבוע)

"וירץ העבד לקראתה" (כד, יז)

לפי שראה שעלו המים לקראתה (רש"י). הרמב"ן אומר, כי הראיה לזה היא, מכיון שלהלן אצל הגמלים נאמר: "ותשאב", ואילו כאן לא נאמרה בכלל לשון שאיבה, הרי משמע מזה, שהמים עלו לקראתה ולא היתה צריכה כלל לשאוב. אולם עדיין קשה, מדוע באמת לא עלו המים לקראתה כאשר באה לשאוב בשביל הגמלים? ברם, תירץ ב"קדושת הלוי", עיקרה של מצוה הלא היא כוונת הלב לעשות רצון הבורא. והנה, כשבאה בראשונה לשאוב מים, הרי נתכוונה לשאוב רק בשביל עצמה, ואז עלו המים לקראתה, לבל תצטרך להטריח עצמה. אבל לאחר מכן, כשבאה לשאוב בשניה, הרי כבר נתכוונה לשם מצוה של גמילות חסד, ואז רצו מן השמים שהיא תעשה במו ידיה את כל פעולת המצוה - לכן לא עלו המים לקראתה, שכן התאמצותו וטרחתו של האדם בשעת קיום מצוה, חשובות עד מאוד בעיני השם יתברך...

(מעינה של תורה)

"וירץ לבן אל האיש" (כד, כט)

למה רץ ועל מה רץ? "ויהי כראות את הנזם" - אמר: עשיר הוא זה ונתן עיניו בממון (רש"י). אמרו חכמינו: "פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם" (ברכות מג:). וזהו אשר שואל רש"י: "למה רץ ועל מה רץ?" - הלא עיניו עלולות להתכהות מחמת ריצה יתרה? והתשובה היא: "נתן עיניו בממון" - כל כך היה להוט אחרי הממון, עד שהיה מוכן אפילו לתת עיניו בעדו... (מעש"ת בשם שני המאורות).

(תורת הפרשה)

כאשר רבי מרדכי פרוגרמנסקי זצ"ל, שכב על ערש דוויו בשוויץ, ראו פעם אלה שעמדו ליד מיטתו כי הוא מנענע בשפתיו. כאשר התקרבו יותר אליו, שמעו אותו לוחש ואומר: ריבונו של עולם, אני רוצה לחיות עוד, ואני רוצה עוד יסורים. אם נשאר אפילו חטא אחד שלא תיקנתי בחיי, אני מבקש ממך שתביא עלי עוד ועוד יסורים, עד שאצא מהעולם הזה ללא כל לבלון וממורק לחלוטין!

בעל "ערוגת הבושם", הגאון רבי משה גרינוולד זצ"ל, נראה פעם יושב ליד שולחנו, וכולו נוסף זיעה, והיה ניכר שאינו חש וחבוש במגבעתו, וכולו נוסף זיעה, והיה ניכר שאינו חש בטוב. שאל אותו מקורבו, אם הרב כה מזיע - למה הוא מתייסר כל כך עם לבושו וכובעו, הכי לא ייטב לו אם יסיר את מעילו ומגבעתו? ענה ואמר הגר"מ זצ"ל: חולה אני מאוד ואיני מסוגל ללמוד, חשבתי איפוא, איך אוכל במצב זה לעבוד את ה' לפחות, יכול אני לשבת באימה ויראה לפני ה', לכן אני לובש את המעיל וחובש את המגבעת, כדי לקיים ישיבה באימה לפני הקב"ה.

הצדיק הירושלמי רבי זליג ברוורמן זצ"ל, למד בחברותא עם יהודי שהתקשה בראייתו, ופעם אחת התלונן בפניו היהודי, כי אשתו מציקה לו מאוד, כי בגלל ההגבלה בראייתו הוא אינו מסוגל לעזור לה בעבודות הבית והיא מעליבה אותו וקוראת לו בטלן וכיוצא בזה. ביקש היהודי מרבי זליג, אולי יוכל לעזור בהשכנת שלום בביתו. עברו כמה ימים והיהודי נראה יותר שמח ומעודד, והוא אומר לרבי זליג: כנראה שהתפללתם טוב עבורי, כי שלום הבית התחיל להשתפר, והיא כבר לא מלאה טרוניות נגדי. עבר עוד זמן מה, והכל הסתדר על הצד הטוב ביותר. חשב היהודי: כמה טוב התפלל עבורו אותו צדיק. מסתבר כי רבי זליג בירר ומצא שבזמן שהבעל יוצא לתפילה, יוצאת האישה לשוק כדי לערוך את קניותיה, ובדיוק באותה שעה נכנס רבי זליג לביתם, מנקה את הרצפה ושוטף את הכלים, וכאשר חזרה האישה הביתה ומצאה הכל נקי ומסודר, בטוחה היתה שבעלה תיקן את עצמו, וממילא הכל היה טוב ויפה!...

אצל רבי אליהו רוגולר זצ"ל, גאון ידוע בדור הקודם, התארח פעם אחת אורח, שנכשל בגניבת טבעת משובצת יהלום של הרבנית. כאשר גילתה הרבנית שהטבעת נגנבה, הלכה מיד למשטרה וסיפרה זאת, ואז רדפו אחר האורח, תפסוהו ובאמת מצאו בכיסו את הטבעת הגנובה. כמובן שלקחו ממנו את הטבעת ושמו אותו במעצר. מיד נעשה רעש גדול בעיר, אבל רבי אליהו לא ידע על כל העניין. אבל לאחר שנודע לו מה קרה, וכי האיש יושב בבית כלא, הלך מיד למפקד המשטרה ואמר לו: אני תמיד מפחד שאולי יקרה ומישהו יגנוב אצלי איזה חפץ ויעבור בזה על הלאו של "לא תגנוב", ככתוב בתורתנו, ולכן, כדי שלא יכשל אצלי מישהו בחטא של גניבה, אני נוהג מידי ערב לפני לכתתי לישון, להפקיר את כל חפצי, שאז הכל הפקר. מכאן איפוא, שאדם זה לא גנב, כי הטבעת היתה הפקר, ולכן אסור להחזיקו במעצר, כי לקח מן ההפקר. מפקד המשטרה מוכרח היה לעשות כפי שאמר רבי אליהו ושיחרר את העצור...

(שאל אביך ויגדך)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

זהירות!! נקמה!! שקר!! פתחו עיניים!!

יש להקדיש התייחסות מיוחדת למעשי נקמה. לילדים יש נטיה טבעית לנקום. נסו להסביר לילדיכם עוד בהיותם רכים בשנים, מדוע אסור לנו לנקום, וכיצד הכעס עלול להרוס את שלווה הנפש של האדם ואת חייהם של האנשים סביבו. ילד אחד כעס על חברו והתנקם בו בכך שנשך אותו נשיכה הגונה. המנהל שלח אותו הביתה, וציוה עליו להישאר גם למחרת בביתו, וללמוד מתוך ספר העוסק במצות "ואהבת לרעך כמוך". אביו הכריח אותו להעתיק מתוך הספר במשך כל היום. המנהל ואביו הבן האמינו שניהם כי בכך הם יחדירו בו מוסר השכל, כיצד לנהוג כלפי חבריו בכיתה. ככל שילמדו אותו לרסן את עצמו, כך הוא יהיה מסוגל לחיות בשלום עם אנשים אחרים ועם עצמו. רוצח מפורסם אחד, כאשר עוד היה תלמיד ישיבה, כעס פעם מאוד על אחד מחבריו בישיבה. ברוב כעסו לקח סכין וקרע את חליפתו של הבחור לגזרים. התלמיד הראה לאביו את חליפתו הקרועה והאב התקשר לראש הישיבה. "אתה מגדל רוצח בישיבה שלך", אמר לו. כאשר מאוחר יותר הוא אומנם רצח מישהו, התקשר ראש הישיבה לאותו אב להודות בצדקתו. אומנם, זו דוגמא קיצונית, אך היא מוכיחה שאם ילד לא ילמד לרסן את כעסו בהיותו קטן, הוא עלול להרחיק לכת עד כדי כך, שיהפוך לרוצח ר"ל. הדגישו את חשיבות אמירת האמת תמיד, כבר מגיל צעיר. אסור לתת דריסת רגל לשקר וכזב, לעולם. אמרו לילדכם כי הוא אף פעם לא יפסיד אם יאמר את האמת, וכי עליו להיות תמיד גיבור ולדבוק בה. אם יש ברשותכם ספר מעשיות בנושא זה, הקריאו לו מתוכו. המסר החינוכי יחדור יותר עמוק בעזרת סיפור. הזהירו מלשקר לילדכם בעצמכם בשום מקרה, כיון שבכך תסכלו את כל אפשרות לחנכו להיות אמיתי וישר. ובספר בני חביבי הביא שעל דברים אלו צריכים פקחת עיניים גדולה, כי חנוך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה, וככל שנדאג לשרש זאת בילדים עוד מקטנותם, נקצור את פירות הנבטיים לטוב לנו ולהם כל הימים.

וראה בטוב ירושלים

ידוע מרבנו הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, שפירש את הפסוק: "וראה בטוב ירושלים", באופן שצריך כל אדם לחפש את הטוב בשני, גם בחצי כוס ריקה אפשר למצוא את החצי המלאה, תלוי איך מסתכלים. וככל שמטיבים לראות את הטוב שבשני, כך זוכים לאושר בעולם הזה ולשכר מושלם בעולם הבא... גם בנשואין עלינו ללמוד את יהודיות בן הזוג שלנו ולהעריכו. אין זה משנה מי הוא בן הזוג שלך, תמיד יש בו דבר מיוחד. לעולם אין להשוות את בן הזוג לאדם אחר, כי אין שני בני אדם שיש להם אופי או רקע דומים. במקום להשוות לאחרים, תמצא את התכונות המיוחדות של הבן זוג, ותלמד להעריך אותו. יש בעלים שמצטיינים בלימוד תורה, אחרים מצטיינים בעסקים, אחרים מצטיינים בעשיית חסד ויש שמצטיינים בעזרה בבית. יש נשים שתמיד מחפשות עשיית מצוות, אחרות נהדרות עם ילדים ואחרות מטיבות לבשל. לכל אדם יש בתכונותיו נקודות טובות, וחשוב לבן זוגו לראות אותם ולשבח אותם בפניו. לעולם אל תאמר לבן זוגך: "למה אתה לא כמו פלוני?". כל אדם הוא מיוחד ואסור להשוות אותו לאחרים. כאשר אתה מנסה להשוות את הבן זוג לאחרים - הוא נעלב, וזה רק מביא אי נעימות בין בני הזוג. אם ברצונך לשפר עניין מסוים, השתדל לעשות הערות חיוביות. למשל, אם רצונך הוא שבעלך ילמד יותר תורה, תוכלי לומר משהו כמו: "אתה כל כך חכם בעסקים, אני בטוחה שעם מוח כמו שלך מאוד תהנה מלימוד התורה". או אפשר לומר: "אתה עושה כל כך הרבה חסד. הייתי רוצה שתעשה חסד איתי ותעזור לי בבית". אם הבעל רוצה שאשתו תהיה יותר זמן בבית, הוא יכול לומר: "את עושה כל כך הרבה דברים יפים עבור אחרים. המשפחה שלנו מאוד תהנה אם היית משתמשת בכוחות אלה בתוך הבית שלך". אסור להרבות בהערות, כי לא מרויחים מזה, ורק מפסידים. במקום זה, שבח מה שאתה מוצא בחיובי. כאשר אדם שומע שבחים, הוא פתוח לשמוע ביקורת, למלא בקשות ולהשתפר במעשיו ביתר קלות. הערכה היא כלי הרבה יותר מועיל לנשואין מביקורת, כיון שאין אדם שאוהב ביקורת. רק אם הביקורת עטופה בהרבה שבחים, ויש לה לעטיפה צורה מכובדת, יש לה סיכוי להשפיע על ההתנהגות של הזולת. אם נשתדל להרבות "בשבחים" ולראות את הטוב "ולהגדילו", ומאידך נמעט בביקורת ובחיפוש אחר "הלא נמצא", אזי חיינו יהפכו לגן עדן עלי אדמות, אפשר לנסות ולראות.

אדם שלא נהנה מריח הבשמים ואדרבה הוא סולד מהריח, האם יכול לברך על בשמים במוציא שבת?
אם הדבר גורם לו צער שיתן למישהו אחר לברך, אולם תלוי הדבר אם הוא סוג עשב או עלים שריחם רע או שריחם טוב ורק הוא סובל.

אדם שהוציא את המזוזות מביתו ושלחם לבדיקה, האם צריך לשים מזוזות חלופיות?
עד שלושים יום פטור ממזוזה, וטוב הוא שלא יוציא את כל המזוזות בבת אחת אלא בכל פעם ישלח כמה מהם וכך לא ישאיר כל הבית ללא מזוזות.

או שדי שהחלה שאני בוצע תהיה ראויה לאכילה. ורוב הפוסקים העלו כדעה השניה, ולכן מותר לצרף חלה קפואה ללחם משנה.

האם אפשר לצאת ידי חובת לחם משנה בלחם ששאל משכנו?
וכי יש מצות "לכם" בלחם משנה שיהיה משלכם, העיקר שיש לחם משנה בבציעה ותו לא.

אדם שאוכל מיני מזונות לשם סעודה שלישית, האם מותר לו להמשיך באכילתו עד הלילה?
יאכל עד השקיעה ותו לא. ומדוע להקל בסעודה שלישית שלא לאוכלה בפת! הלא חשיבותה למעלה מכל שכל והשגה!

האם אפשר לברך שהחיינו בקניית ש"ס חדש?
לא מברך. ואם שמח מאוד יברך על בגד או פרי חדשים שהחיינו ויפטור זאת.

האם צריך נעליים מיוחדות לשבת?
מרב הגר"ע יוסף זצ"ל פסק שאין צורך לייחד נעלים לשבת, ורק יקפיד בכל ערב שבת לצחצח את נעליו ויאמר בפה: לכבוד שבת קודש.

האם אפשר להשתמש בחלה קפואה ללחם משנה?
נחלקו הפוסקים האם צריך ששתי החלות יהיו ראיות לאכילה בשעת הבציעה, (בפרט לפוסקים המצריכים לבצוע משתי החלות),

אל תקרי הליכות אלא הלכות

באמירת הקדושה לקיים מצות עשה של "ונקדשתי בתוך בני ישראל" ויש לאומרה בנעימה ובהתלהבות וכוונה עצומה, משום שרבי רבבות מלאכים ממתנינים לשמוע את עם ישראל מקדישים את שמו יתברך. ורק לאחר מכן יש להם רשות לשבח ולקלס את השי"ת, שהרי חביבין ישראל יותר ממלאכי השרת. ומנהגנו לנגן כל הציבור באמירת "נקדישך" בקול נעים גילת ורנן ואשריהם כל עדת ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו.

כשאומר "וקרא זה אל זה ואמר" יפנה קודם לימין ולאחר מכן לשמאל.

כשאומר "קדוש קדוש קדוש" ידלג ג' דילוגים וכשאומר "ברוך" ו"ימלוך" די בדילוג אחד.

בברכת הכוהנים ישתדל כל אדם לעמוד באימה וביראה שהוא אחד משלושת הזמנים שיש בקבלה שהוא עת רצון גדול.

(באר השבת)

עני מתורה ומצוות וישתף עצמו עם השכינה הקדושה הנמצאת בגלות ועל ידי כן תקבל תפילתו. ומיד כשיאמר "תהילות לאל עליון גואלם" יעמוד ויכוין שהוא קם לכבוד המלך, זה הקב"ה, ויתפלל במחשבתו שתקום השכינה מעפרה ותחזור למקומה והמכוין כן שכרו עצום ורב.

כשאומר "ה' שפתי תפתח" יכוין לקבל שם תוספת הרוח היתרה דבחינת יום.

גם בשבת יש להיזהר ולסמוך גאולה לתפילה ולא להפסיק אפילו בשתיקה.

יש לכוין ביותר באמירת "ישמח משה במתנת חלקו", משום שבזוה"ק הפליגו מאוד בשבח אמירתו שעל ידו מתחברים העולמות וחוזרים אלינו הנשמות היתרות של שבת שהפסדנו בחטא העגל והכל נעשה על ידי משה רבנו רעיא מהימנא.

בחזרת השליח ציבור יכוין האדם

בתלמוד ירושלמי נזכר שבשתי פרשיות של קריאת שמע כלולים כל עשרת הדברות וטוב להשתדל ולכוין בכל אחת מהם במקומה. ויש בזה תועלת גדולה לכפר אם חטא או פגם בהם.

נוסח "אמת ויציב" נתקן ע"י עזרא הסופר ויש בו סודות רבים ונעלמים וצריך לאומרו במיתון, כמי שמונה מרגליות ויש בו ארבעה פעמים אמת כנגד ארבעה לשונות של גאולת מצרים ויוצאים ממנו שמות קודש המסוגלים לשמירה ולרפואה והצלה ואמירתו מעוררת את אהבת השי"ת ומחזקת לאמונה תמימה וטהורה בבורא ואשרי הזוכה לאומרו בנחת.

באמירת "עזרת אבותינו" יכוין שהמילה "עזרת" בגימטריא כ"ו פעמים שם הויה ברוך הוא וגם היא עולה כמספר רעו"ת עם הכולל לבטל תרע"ו תיבות שיש בצ"ח קללות שבמשנה תורה שעל ידי כן יצאל מהם. וכשיאמר "עוזר דלים" יחשב על עצמו שהוא

משל ונמשל

"התאווה לקחתו בתמורה לצמד השוורים שלכם?", שאל השר. "מה דעתך?", פנה האיכר לחבירו. "בשום פנים ואופן", ענהו הלה נחרצות. "בשוורים חורשים אנו את שדותינו ומוציאים את לחמנו בזיעת אפינו. אך מה נעשה בתכשיט נאה זה, מה יועילנו בעבודת האדמה?"... שמע השר השני והשתאה: כלום עד כדי כך הגיעם בורותם, האם לא יבינו כי במחיר אחת האבנים המשובצות בכתר, יוכלו לרכוש את כל חלקות האדמה סביב, עדרי שוורים והמון עבדים?! הלא אין זה "חפץ נאה" בלבד, הלא כתר המלך הוא, ואין ערוך לשוויו! כן הדבר בעניינינו: הכל מאמינים ואף רואים בחוש כמה חוכמה אצורה בתורה, כמה עמקו דבריה וכמה נפלאים מאמריה, "חפץ נאה" היא להפליא. שוקל היצר הטוב להוסיף בלימוד התורה על חשבון שעת עבודה או מנוחה. בא היצר הרע ואומר: ומה תעשה ב"חפץ נאה" זה, האם תוכל להוסיף על ידו רכוש והון? והנמשל: ולא יבין כי אין זה "חפץ נאה" גרידא, אלא "כתר המלך" היא, תורתנו הקדושה, שטוב סחרה מכל סחורה וכל חפצים לא ישוו בה!

(הגדה של פסח - החפץ חיים)

תמיהה תמה ה"חפץ חיים" זצ"ל: כיון שאנו כולנו מאמינים בקדושת התורה, ויודעים שכל חפצינו לא ישוו בה, ומזהירים עצמנו "אל תתאוה לשולחנם של שרים, ששולחנך גדול משולחנם וכתרך גדול מכתרם" (אבות פ"ו מ"ה) - איך זה שביטול תורה מצוי מאוד בעוונותינו הרבים? והשיב על כך במשל נאה. במדינה אחת עמדו להכתיר מלך חדש. נמנו וגמרו שיש לעשות עבדו כתר מלוכה לתפארת ולתהילה. חקרו ודרשו, ומצאו שבעיר פלונית מתגורר צורף אומן שאין כמוהו בכל הארץ. מיד נטלו כיכר זהב מאוצר המלוכה ומבחר יהלומים ואבני חן מבית גנזיה, ושני שרים נסעו לאותה עיר ובאו בדברים עם הצורף. שבועות ארוכים עמל על הכתרי הנפלא וגדשו פיתוחים ועיטורים, גילופים ומשכיות משובצים באבני חן זוהרות המרהיבים עין כל רואה. שילמו שכרו ביד רחבה ועלו על מרכבתם, לשוב לעיר הבירה. בדרך עברו בין שדות וחורשות, וראו איכרים מעבדים שדותיהם בעמל כפיים. אמר האחד לחבירו: "רצונך לראות דבר מפליא?", הורה לרכב לעצור את המרכבה ולקרוא לצמד האיכרים החורש בצמד בקר, האחד אוחז במחרשה והשני מכוין את השוורים במלמד הבקר. קרבו האיכרים אל המרכבה והשר הוציא אליהם את הכתר, ששילח נגוהות אורה מהשתברות קרני החמה. שאלם: "מה דעתכם על חפץ זה?". לטשו עינים והביטו בהשתאות.

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב אבי אנוך קזר בן שלמה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מוכה הרבים ה' חיים אברהם בן נזירה ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים עזרא בן גוהר ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים פרידה בת מליהה ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים שושנה פרהה בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה.

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון טלפון: 03-5591756 פקס: 03-5584485

